

มาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบการอาบอบนวด¹

เหนือเมฆ จันทนิตย์²

การค้าประเวณีอยู่คู่กับประเทศไทยเป็นระยะเวลานาน ไม่ว่ารัฐหรือประชาชนในประเทศจะเลือกรับรู้หรือไม่ก็ตาม เราก็ไม่สามารถปฏิเสธถึงการมีอยู่ของอาชีพนี้ได้เลย จากในอดีตที่การค้าประเวณีมีอยู่อย่างจำกัดปริมาณผู้ค้าประเวณีมีไม่มากนัก รูปแบบการค้าประเวณีก็มิได้สลับซับซ้อนเท่าไร และรัฐได้รับผลประโยชน์จากเรื่องนี้ กล่าวคือ รัฐเคยมีการจัดเก็บภาษีการค้าประเวณีโดยอาศัยพระราชบัญญัติโรคติดต่อ ในการจัดเก็บภาษีในห้วงเวลาหนึ่ง แต่ด้วยการเปิดรับอารยธรรม กฎหมาย และความเป็นสากลจากต่างประเทศ ทำให้รัฐมีการปรับเปลี่ยนแนวทางนโยบายของประเทศ จากที่เคยมีการขึ้นทะเบียนผู้ค้าประเวณี การจัดเก็บภาษีเสมือนหนึ่งว่าผู้ค้าประเวณีประกอบอาชีพหนึ่งอาชีพ กลับปิดตาเสมือนว่าไม่มีอาชีพนี้ และมีการตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีขึ้นทำให้อาชีพดังกล่าวเป็นอาชีพที่กฎหมายผิดกฎหมายและเสมือนหนึ่งว่าไม่มีอยู่จริง

ในปัจจุบันเกิดยุคโลกาภิวัตน์ทำให้หลายสิ่งหลายอย่างในอดีตมีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง และพัฒนา เพื่อไม่เข้ากับยุคสมัยที่เปลี่ยน การค้าประเวณีหลายรูปแบบเพิ่มมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการค้าประเวณีโดยตรงที่ผู้ค้าบริการทางเพศโฆษณาเพื่อขายบริการ หรือโดยสถานที่ที่มีความน่าสนใจคือ สถานประกอบการอาบ อบ นวด สถิติกรุงเทพมหานครตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2556 ระบุว่าในปี พ.ศ. 2547 มีจำนวน อาบ อบ นวด 390 แห่ง ขณะที่ในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน อาบ อบ นวด 527 แห่ง และข้อมูลจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ระบุว่าในปี พ.ศ. 2566 มีสถานบริการอาบ อบ นวดรวมถึงกิจการที่คล้ายคลึงกันสูงถึง 932 แห่ง บาท และจากการคาดการณ์ในปี 2550 อาบอบนวด มีมูลค่าขึ้นต่ำในตลาดอยู่ที่ 23,803 ล้านบาท จะเห็นได้ว่าประเทศไทยได้รับประโยชน์จากสถานประกอบการอาบ อบ นวด น้อยนิดมาก เนื่องจากไม่มีกฎหมายจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากการค้าประเวณี การกำหนดอัตราภาษีและฐานภาษี การบรรเทาภาระภาษีผู้มีเงินได้ ถ้าประเทศมีกฎหมายรับรองให้การค้าประเวณีถูกต้อง การควบคุม และจัดเก็บภาษีการค้าประเวณีย่อมทำให้รัฐมีรายได้จากกิจการดังกล่าวเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต ตลอดจนสามารถควบคุมปริมาณการค้าประเวณีให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบการอาบ อบ นวด โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รอดทอง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวิศร เลิศธรรมเทวี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีดา โชติมานนท์

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบกิจการอาบอบนวด ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรก ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบกิจการอาบอบนวด เนื่องจากกฎหมายไทย กำหนดบทลงโทษผู้ค้าประเวณีไว้ ไม่ว่าจะเป็น ในลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา 277-286 ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ มาตรา 312-312 ตรีและมาตรา 320 ทั้งนี้ ในประมวลกฎหมายอาญาไม่มีบทลงโทษผู้ค้าประเวณี แต่กำหนดบทลงโทษผู้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีไว้ เช่น เป็นธุระจัดหา หรือนายหน้า หรือผู้ซื้อบริการทางเพศเด็ก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 นอกจากประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ประเทศไทยยังมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นบทบัญญัติเฉพาะที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดโทษของการค้าประเวณีให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน บทบัญญัติหลักที่สำคัญคือ มาตรา 4 กำหนดคำนิยามของ “การค้าประเวณี” มาตรา 5 ความผิดติดต่อดังกล่าวเพื่อการค้าประเวณี (หาลูกค้า) มาตรา 6 ความผิดฐานมั่วสุม (รอแขก) มาตรา 7 ความผิดฐานโฆษณาการค้าประเวณี มาตรา 9 ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลเพื่อการค้าประเวณี และมาตรา 11 ความผิดฐานเป็นเจ้าของสถานการค้าประเวณี

เมื่อมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับการค้าประเวณีไว้ทำให้รัฐไม่สามารถควบคุมและจัดการให้เป็นไปตามกฎหมายได้ ทำให้เกิดการแสวงหาประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีโดยไม่ชอบ การเรียกเก็บเงินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือที่เรียกว่า “ส่วย” เกิดช่องว่างทั้งการบังคับใช้บทลงโทษทางอาญา และรายได้ด้านภาษีจากการค้าประเวณี ทั้งตัวผู้ค้าด้วยความยินยอมเอง กับสถานบริการอาบอบนวด หากกำหนดให้การค้าประเวณีถูกต้องและได้รับการจดทะเบียนอนุญาตในส่วนของผู้ค้าประเวณีและสถานบริการ สามารถควบคุมและดูแลด้านสวัสดิการ สาธารณสุข การออกใบอนุญาตการค้าและควบคุมอายุผู้ค้า ตลอดจนสามารถจัดเก็บภาษีเงินได้ที่ได้รับการค้าประเวณีเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการต้องรับภาระภาษีที่สูงกว่าปกติ สำหรับสินค้าหรือบริการที่อาจมีผลกระทบต่อสุขภาพและศีลธรรมอันดีของประชาชน

ประการที่สอง มาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบกิจการอาบอบนวด อาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ตอนที่ 17.02 ตามคำนิยามว่าเป็น “สถานอาบน้ำหรืออบตัว และนวด ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2563 เป็นต้นไปรายรับของการให้บริการอาบน้ำหรืออบตัวและนวดโดยมีผู้ให้บริการจนถึงปัจจุบันเสียภาษีสรรพสามิตในอัตราตามมูลค่าร้อยละ 10 และตามปริมาณ 0 บาทต่อรอบเช่นเดิม จะเห็นได้ว่าประเทศไทยจัดเก็บภาษีจากสถานบริการอาบอบนวดเฉพาะเงินได้ที่ได้รับการอาบ น้ำ อบ และนวดโดยมีผู้ให้บริการในกรณีทั่วไปตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิตแต่เพียงอย่างเดียว และเก็บในอัตราที่น้อย และไม่ได้จัดเก็บไปถึงเงินได้จากการค้าประเวณีภายในสถานประกอบกิจการอาบ อบ นวด ย่อมเป็นการขัดต่อ

วัตถุประสงค์ของสรรพสามิตที่ต้องการให้ผู้บริโภคสินค้าหรือบริการที่ส่งผลต่อศีลธรรมอันดีต้องรับภาระภาษีสูงกว่าปกติ เพื่อต้องการควบคุมปริมาณการบริโภคหรือการใช้บริการ ผู้ศึกษาเห็นว่าการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากสถานประกอบการที่มีผู้ให้บริการในปัจจุบันไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีที่สำคัญ คือ เพื่อหารายได้และเป็นเครื่องมือสนองต่อนโยบายของรัฐ กิจการทุกประเภทไม่ว่าจะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากอยู่ในบังคับเกณฑ์เงินได้ที่ต้องเสียภาษี บุคคลเหล่านั้นมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการและเสียภาษีประจำปี ไม่ว่าเงินได้ที่ได้รับในแต่ละปีภาษีเป็นเงินได้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ตาม หากเข้าลักษณะเป็นเงินได้ตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากรย่อมอยู่ในบังคับต้องยื่นแบบแสดงรายการและเสียภาษี

ประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอัตราภาษีและฐานภาษีตามพระราชบัญญัติสรรพสามิตจากสถานประกอบการกิจการอาบอบนวด ภาษีสรรพสามิตในไทยปัจจุบันกำหนดอัตราภาษีให้จัดเก็บภาษีจากกิจการบันเทิงหรือหย่อนใจ เช่น ตอนที่ 17.02 สถานอาบน้ำหรืออบตัว โดยใช้ฐานภาษีแบบผสมทั้งสองฐาน แต่จัดเก็บได้เฉพาะตามฐานมูลค่าอัตราร้อยละ 10 เนื่องจากตามฐานปริมาณกฎหมายยกเว้นให้เป็น 0 และจัดเก็บได้เฉพาะสถานบริการอาบอบนวดที่ให้บริการอาบน้ำ อบตัว นวดตัวที่มีผู้ให้บริการ ไม่รวมถึงกรณีการค้าประเวณีภายในสถานบริการดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 กำหนดอัตราภาษีสรรพสามิตในเพดานสูงสุดให้จัดเก็บสถานบริการอาบอบนวดตามมูลค่าร้อยละ 30 และตามปริมาณ 1,000 บาทต่อรอบ จะเห็นได้ว่าการจัดเก็บตามจำนวนรอบส่งผลต่อการแสดงรายการให้ถูกต้องตรงตามจริง ยากต่อการตรวจสอบ สถานประกอบการสามารถเลี่ยงการยื่นแบบแสดงจำนวนรอบที่ให้บริการเพื่อลดภาระทางภาษี ทำให้รายได้ไม่ตรงตามความเป็นจริง และจ่ายภาษีน้อยลง

ประการที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการบรรเทาภาระภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบการกิจการอาบอบนวด ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ประเทศไทยจัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากสถานประกอบการกิจการอาบอบนวดแต่เพียงอย่างเดียว ไม่ได้จัดเก็บมาจากผู้มีเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมอื่นๆที่ได้กระทำในสถานบริการอาบอบนวด ควรใช้มาตรการทางกฎหมายในลักษณะคุ้มครองส่งเสริมคุณภาพชีวิตพนักงานบริการมากกว่าที่จะมากำหนดเป็นความผิดทางอาญาเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการสิทธิมนุษยชน ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อกลุ่มคน ผู้ใช้บริการอาบอบนวดส่วนใหญ่มองการซื้อขายบริการทางเพศเป็นปัจจัยหลักในการใช้บริการสถานอาบอบนวด ดังนั้น หากมีการจัดให้มีการค้าประเวณีถูกควบคุมโดยกฎหมายให้ผู้ค้าและผู้ให้บริการอยู่ภายใต้เงื่อนไขของกฎหมาย ให้รับภาระภาษีมากกว่ากรณีปกติทั่วไป และให้สิทธิในการบรรเทาภาระภาษีควบคู่ไปกับการจัดให้มีการสาธารณสุขที่ดีด้วย

จากการศึกษามาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบการกิจการอาบอบนวด ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการกิจการอาบอบนวด

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้มีความสอดคล้อง ก้าวทันต่อความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆที่เกิดขึ้น ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถปราบปรามให้หมดไปได้ก็ควรตรากฎหมายขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อควบคุมดูแลให้การค้าประเวณีอยู่ในกรอบของกฎหมายภายใต้บทบังคับและมาตรการควบคุม การลงโทษผู้ฝ่าฝืนที่ไม่ดำเนินการให้อยู่ในระบบ กำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ค้าประเวณีและผู้ให้บริการ และแนวทางป้องกันด้านสาธารณสุข ตลอดจนก่อให้เกิดเป็นประโยชน์ในลักษณะของเงินได้ทางภาษี รัฐมีรายได้มากขึ้นอีกทางเพื่อพัฒนาประเทศ การจัดให้การค้าประเวณีอยู่ในระบบของกฎหมายส่งผลต่อการจัดเก็บภาษีของรัฐเอจากสถานบริการอาบอบนวดที่มีลักษณะค้าประเวณี และผู้มีรายได้จากการค้าประเวณีทำให้รัฐจัดเก็บภาษีจากกิจกรรมดังกล่าวสะดวกและมีประสิทธิภาพขึ้น สามารถตรวจสอบเงินได้ที่ต้องเสียภาษีได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

2. มาตรการการจัดเก็บภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบกิจการอาบอบนวด

ปัจจุบันพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ให้จัดเก็บภาษีจากสถานบริการอาบอบนวด และอบตัวและนวด ซึ่งจำแนกประเภทไว้ในตอนที่ 17 กิจการบันเทิงหรือหย่อนใจประเภทที่ 17.02 จัดเก็บอัตราภาษีตามมูลค่าที่ร้อยละ 30 และอัตราภาษีตามปริมาณคือ 1,000 ต่อรอบ ปัจจุบัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน 2560 เป็นต้นไป กำหนดให้จัดเก็บภาษีจากสถานบริการอาบอบนวดหรืออบตัว และนวดโดยมีผู้ให้บริการในข้อย่อย (ก) ในอัตราภาษีตามมูลค่าร้อยละ 10 และอัตราภาษีตามปริมาณ 0 บาทต่อรอบ

เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ผู้ศึกษาเห็นว่าควรตรากฎกระทรวงกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 วรรคหนึ่งที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมแห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต 2560 จากเดิมกำหนดไว้ว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมและพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้หรือยกเว้นไม่เก็บค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้” แก้ไขเพิ่มเติมอาศัยอำนาจตามมาตรา 270 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 โดยให้จัดทำกระบวนการตราพระราชบัญญัติที่จะตราขึ้นเพื่อดำเนินการตามการปฏิรูปประเทศ โดยคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอแก่รัฐสภา ในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 เป็น “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมและพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือยกเว้นไม่เก็บค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นหรือจัดเก็บภาษีบาปอันเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้” และเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 5 วรรคสามว่า “บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน”

3. ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดอัตราภาษีและฐานภาษีตามพระราชบัญญัติสรรพสามิตจากสถานประกอบการอาบอบนวด

เดิมพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต 2560 กำหนดเพดานภาษีจัดเก็บภาษีจากกิจการบันเทิงหรือหย่อนใจ ตอนที่ 17.02 สถานอาบน้ำหรืออบตัว และนวด คือ ตามมูลค่าร้อยละ 30 และตามปริมาณ 1,000 บาทต่อรอบ ปัจจุบันกฎกระทรวงกำหนดพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ให้สถานอาบน้ำหรืออบตัว และนวดที่มีรายรับของการให้บริการอาบน้ำหรืออบตัว และนวดโดยมีผู้ให้บริการในช้อย่อย (ก) จัดเก็บอัตราภาษีตามมูลค่าร้อยละ 10 และอัตราภาษีตามปริมาณ 0 บาทต่อรอบ

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไขฐานภาษีและอัตราภาษีจากเดิม เป็น “ปรับเปลี่ยนฐานภาษีจากต่อรอบเป็นต่อวัน และจัดเก็บตามมูลค่าในอัตราร้อยละ 30 สำหรับสถานประกอบการอาบอบนวดที่มีลักษณะเป็นการค้าประเวณี จะต้องเสียทั้งอัตราตามมูลค่าและตามปริมาณ ส่วนตัวผู้ให้บริการทางเพศ(ผู้ค้าประเวณี) ให้จัดเก็บจากการดำเนินกิจกรรมทางเพศตามฐานปริมาณจากต่อรอบเป็นต่อวันเพียงอย่างเดียว แต่ทั้งนี้ ให้สิทธิผู้ค้าประเวณีผลการภาษีไปให้แก่ผู้ให้บริการค้าประเวณีเพื่อควบคุมพฤติกรรมการใช้บริการให้เหมาะสมและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีของสรรพสามิต” เทียบเคียงจากเมืองดุยส์เบิร์ก (Duisburg) ประเทศเยอรมนีที่จัดเก็บภาษีโดยใช้ฐานภาษีต่อวัน

4. ปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการบรรเทาภาระภาษีผู้มีเงินได้จากสถานประกอบการอาบอบนวด

ปัจจุบันผู้ค้าประเวณีที่ได้รับเงินได้จากการค้าประเวณีเสียภาษีประจำปีถูกต้องตามกฎหมายไม่ได้สิทธิในการยกเว้นภาษีตามมาตรา 42 เนื่องจากเป็นเงินได้จากการกระทำการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายประกอบกับไม่มีกฎหมายรับรองสิทธิในการหักลดหย่อนได้ เงินได้จากการค้าประเวณีจึงไม่ใช่เงินได้ทั้ง 8 ประเภทที่กำหนดไว้ในมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร จึงเกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้ค้าประเวณี แต่ไม่ได้รับสิทธิหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่นๆ ตลอดจนไม่สามารถหักค่าใช้จ่ายตามมาตรา 42 ทวิ มาตรา 42 ตรี มาตรา 43 มาตรา 44 มาตรา 45 และมาตรา 46 ได้ เพราะไม่เข้าเกณฑ์ประเภทเงินได้ตามมาตรา 40

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขบทบัญญัติทางกฎหมายและเพิ่มสิทธิลดหย่อนภาษีให้กับผู้ค้าประเวณีที่ยื่นแบบเสียภาษีเงินได้จากการค้าประเวณีตามกฎหมาย เช่น สิทธิลดหย่อนกรณีตรวจสุขภาพ ถูยางอนามัย ค่าพาหนะเดินทาง ยาคุมกำเนิด และค่ารักษาพยาบาลกรณีที่เกิดจากความรุนแรงทางเพศ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้เสียภาษีตามหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี

เอกสารอ้างอิง

นราธิป ขาวงษ์. “ภาษีการค้าประเวณี.” (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

พงษ์ธร ตำราญ. รายงานวิจัย เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการ อบบ อบ นวด (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2549).

บัณฑิต จุลาสัย และรัชดา โชติพานิช. เปิดโลก “นครโสเภณี” หญิงนครโสเภณี โรงถ้ำ มอง โรงลับแล ธุรกิจขายบริการในไทยสมัยก่อน [Online]. Available URL: https://www.silpa-mag.com/history/article_73894. net. 2565